

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de către Adrian Dulgher,

în cauza de contencios administrativ electoral, intentată la acțiunea depusă de către Adrian Dulgher împotriva Consiliului electoral al circumscripției electorale mun. Orhei nr.25/1 și Comisiei Electorale Centrale privind contestarea actelor administrative,

împotriva deciziei din 11 mai 2026 a Curții de Apel Nord,

*(Dosarul nr. 3ra-300/26
PIGD 2 2-26051479-01-3ra-14052026)*

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ. Dezacordul recurentului cu decizia instanțe de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Curtea de Apel Nord, jud. E. Grumeza, N. Costăș, I. Parii

15 mai 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul depus de către Adrian Dulgher,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *președinte*,

Oxana Parfeni,

Diana Stănilă, *judcători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 24 aprilie 2026, Adrian Dulgher a depus acțiune în contencios administrativ electoral împotriva Consiliului electoral al circumscripției electorale mun. Orhei nr.25/1 și Comisiei Electorale Centrale, prin care a solicitat:

- anularea hotărârii nr. 22 din 14 aprilie 2026 a Consiliului electoral al circumscripției electorale mun. Orhei nr.25/1 cu privire la cererea de înregistrare a lui Adrian Dulgher în calitate de candidat independent la funcția de primar al municipiului Orhei;
- anularea hotărârii Comisiei Electorale Centrale cu privire la contestația nr. CEC10ALN/1 din 16 aprilie 2026 a lui Adrian Dulgher;
- dispunerea înregistrării lui Adrian Dulgher în calitate de candidat independent la funcția de primar al municipiului Orhei, la alegerile locale noi din 17 mai 2026.

2. În motivarea cererii de chemare în judecată reclamantul a menționat că, la 07 aprilie 2026 a depus la Consiliul electoral al circumscripției electorale mun. Orhei nr. 25/1 cererea privind înregistrarea în calitate de candidat independent la funcția de primar al municipiului Orhei.

3. La 14 aprilie 2026 Consiliul electoral al circumscripției electorale mun. Orhei nr.25/1 a emis hotărârea nr.22, prin care a refuzat înregistrarea lui Adrian Dulgher în calitate de candidat independent la funcția de primar al municipiului Orhei, la alegerile locale noi din 17 mai 2026 și a dispus anularea listelor de subscripție prezentate de candidat.

4. Nefiind de acord cu actul administrativ individual defavorabil emis de autoritate, reclamantul a depus cerere prealabilă la autoritatea ierarhic superioară, iar la 21 aprilie 2026 prin hotărârea Comisiei Electorale Centrale cererea depusă a fost respinsă.

5. În opinia reclamantului actul administrativ individual defavorabil contestat este ilegal, emis cu încălcarea gravă a normelor de drept material și procedural, a principiilor fundamentale care guvernează activitatea administrativă precum și a principiilor dreptului electoral, conducând în mod direct la vătămarea dreptului constituțional al acestuia de a fi ales.

6. În acest sens, Adrian Dulgher a menționat că, prin prisma art. 1, art. 15 și art. 16 din Codul electoral, simpla existență a unor mențiuni formale în registrele administrative, în lipsa unor probe privind o colaborare reală, nu poate fundamenta concluzia existenței unei asemenea forme de asociere și nici nu poate justifica restrângerea dreptului de a fi ales,

7. Reclamantul a susținut că și-a manifestat voința de a înceta orice raport de asociere politică anterior momentului relevant pentru dobândirea statutului de candidat independent, or, prin cererea formulată și recepționată de partid la 23

ianuarie 2026, acesta a renunțat în mod unilateral, clar și neechivoc atât la funcția de vicepreședinte, cât și la calitatea de membru al partidului politic.

8. Adrian Dulgher a indicat că caracterul unilateral al actului de voință este esențial și este prevăzut de art.7 alin.(4) din Legea nr. 294/2007. Deci, din momentul recepționării cererii de către partid și anume 23 ianuarie 2026, raportul de asociere politică a încetat în fapt și în drept.

9. Această concluzie este confirmată inclusiv de actul emis de partidul politic, care atestă că ulterior, la data de 30 martie 2026, organele competente ale partidului au luat act de cererea de retragere și au constatat încetarea tuturor funcțiilor și calităților deținute de reclamant. Mai mult același înscris confirmă lipsa oricărei relații ulterioare între reclamant și partid, precum și inițierea procedurilor tehnice de excludere din evidențele oficiale. În lipsa oricăror probe contrare, aceste înscrisuri au valoare probatorie deplină și demonstrează că, în mod real și efectiv reclamantul nu a mai avut nici o formă de asociere sau susținere politică începând cu data de 23 ianuarie 2026.

10. Adrian Dulgher a indicat că necătând la aceste circumstanțe autoritatea emitentă și-a fundamentat refuzul exclusiv pe o informație formală furnizată de IP „Agenția Servicii Publice”, bazată pe date istorice din Registrul și pe o situație juridică neactualizată.

11. Reclamantul consideră că Comisia Electorală Centrală, în mod eronat, a absolutizat valoarea juridică a mențiunilor din Registrul de stat, ignorând faptul că acestea au un caracter declarativ și reflectă exclusiv informațiile comunicate de partid, fără a constitui ele însele izvor al raportului juridic de asociere politică. Or, încetarea calității de membru operează în temeiul manifestării de voință a persoanei, iar nu în baza unei formalități ulterioare de publicitate, care are un rol de pură evidență. A admite contrariul ar echivala cu subordonarea exercițiului unui drept fundamental de conduita unui terț, ceea ce este inadmisibil într-un stat de drept.

12. Adrian Dulgher a susținut că procedura de notificare și înregistrare a modificărilor privind organele de conducere ale partidului la IP „Agenția Servicii Publice”, reglementată de art. 10 din Legea nr. 294/2007, revine exclusiv partidului politic, prin organele sale de conducere. Reclamantul, în calitate de persoană fizică, nu avea atribuții legale și nici posibilitatea efectivă de a interveni în această procedură sau de a opera modificări în registrul de stat. Aceași concluzie rezultă și din reglementările privind prezentarea listei membrilor supuși obligației de declarare a averii și intereselor personale, obligație ce revine exclusiv partidului. În consecință, eventualele întârzieri ori omisiuni ale partidului nu îi pot fi imputate și nu pot produce efecte juridice negative în privința sa.

13. Totodată, a subliniat că decizia la care face trimitere autoritatea pârâtă din data de 22 ianuarie 2026, reflectă o situație juridică anterioară momentului depunerii cererii de retragere din 23 ianuarie 2026. Prin urmare, includerea sa în acea decizie este firească, întrucât la acel moment acesta deținea încă formal calitatea respectivă, însă această împrejurare nu poate produce efecte juridice ulterioare și nu poate fi utilizată pentru a contrazice situația juridică modificată ulterior în mod valabil.

14. În consecință, nu poate fi reținută vreo culpă a reclamantului pentru eventualele întârzieri imputabile exclusiv partidului politic, or, acesta a întreprins toate acțiunile care depindeau de voința sa, prin depunerea cererii de retragere în mod expres și în termen util, iar obligația de notificare a IP „Agenției Servicii Publice”, exced în totalitate sfera de control a acestuia.

15. Totodată, Adrian Dulgher a menționat că interpretarea dată de autoritate dispozițiilor art.7 alin.(5) din Legea nr. 294/2007 este una formalistă și excesivă, fiind realizată în mod izolat și contrar alin.(4) al aceluiași articol.

16. În opinia acestuia chiar dacă pentru anumite categorii de persoane pierderea calității de membru în organele de conducere este corelată cu înregistrarea modificărilor la IP „Agenția Servicii Publice”, această regulă nu poate anihila dreptul fundamental de a renunța la calitatea de membru prin simpla manifestare de voință, consacrată expres de lege. O interpretare contrară ar conduce la situația inadmisibilă în care o persoană ar putea fi menținută forțat într-un partid politic, contrar voinței sale, ceea ce ar încălca în mod direct art.41 din Constituție privind libertatea de asociere, care implică în mod inerent și libertatea de a părăsi o asociație.

17. La fel a indicat că jurisprudența menționată de Comisia Electorală Centrală nu poate fi aplicată în mod absolut, în detrimentul unor drepturi fundamentale, în lipsa unei analize concrete a situației reale. În prezenta cauză, există probe certe privind încetarea efectivă a raporturilor cu partidul anterior termenului legal, ceea ce impunea o evaluare substanțială, iar nu una exclusiv formală.

18. Autoritatea pârâtă nu a administrat nicio probă care să demonstreze existența unei asocieri reale, efective sau de facto între reclamant și partidul politic ulterior datei de 23 ianuarie 2026, la fel, nu s-a demonstrat susținerea politică, de activitate comună sau de implicare în structurile partidului. Respectiv simpla mențiune formală dintr-un registru administrativ nu poate prevala asupra realității juridice și factuale, cu atât mai mult cu cât aceasta este infirmată de înscrisuri oficiale emise chiar de partidul politic.

19. Faptul că acesta nu mai face parte din partid este confirmat și prin informațiile apărute în spațiul public, reflectate de presa națională, precum articolul publicat de Agora.md., inclusiv reprezentantul partidului, Victor Țărnă a declarat public că la momentul când Adrian Dulgher a depus cererea a fost anunțat Consiliul Național Politic și a fost adoptată decizia prin care a fost exclus.

20. Astfel, se confirmă inexistența unei legături politice actuale sau a unei colaborări între reclamant și partid. În aceste condiții, susține că orice presupunere privind existența unei asocieri sau a unei participări într-un pretins bloc electoral camuflat este lipsită de suport factual și contrazisă nu doar de actele oficiale depuse la dosar, ci și de pozițiile publice ale partidului, care confirmă ruptura totală dintre părți.

21. Adrian Dulgher a evidențiat că, condiția prevăzută de Codul electoral pentru statutul de candidat independent, lipsa calității de membru al unui partid politic cu cel puțin 70 de zile înainte de data alegerilor este pe deplin îndeplinită. În aceste condiții refuzul înregistrării apare ca fiind nu doar neîntemeiat, ci și profund

disproporționat, afectând în mod direct exercițiul unui drept fundamental garantat atât la nivel constituțional, cât și internațional.

22. Reclamantul a menționat că argumentul potrivit căruia dreptul de a fi ales nu este unul absolut, nu poate justifica orice ingerință, ci doar pe cele care sunt proporționale și întemeiate pe criterii obiective și imputabile persoanei. În speță, însă, restrângerea dreptului se bazează pe o omisiune a unui terț și pe o formalitate administrativă asupra căreia reclamantul nu are control, ceea ce o transformă într-o restricție arbitrară și incompatibilă cu standardele constituționale și internaționale invocate.

23. Adrian Dulgher a evidențiat că, în lipsa unor probe, care să ateste existența unei asocieri politice reale sau a unei participări într-un pretins „bloc electoral camuflat” și în condițiile în care toate înscrisurile relevante confirmă încetarea raporturilor cu partidul anterior termenului legal, concluzia autorității apare ca fiind una formală, neîntemeiată și contrară situației de fapt. În consecință, actul administrativ este emis cu exces de putere și cu încălcarea dreptului fundamental al reclamantului de a fi ales, motiv pentru care se impune anularea acestuia și restabilirea situației legale prin înregistrarea reclamantului în calitate de candidat independent.

POZIȚIA INSTANȚEI DE FOND

24. Prin hotărârea din 27 aprilie 2026 a Judecătoriei Orhei, sediul Central s-a respins ca neîntemeiată acțiunea înaintată de Adrian Dulgher împotriva Consiliului electoral al circumscripției electorale mun. Orhei nr.25/1 și Comisiei Electorale Centrale privind contestarea actelor administrative.

25. Hotărârea instanței de fond a fost contestată cu apel în termen la 28 aprilie 2026 de către Adrian Dulgher.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

26. Prin încheierea Curții de Apel Nord din 01 mai 2026 s-a admis cererea înaintată de Adrian Dulgher privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, s-a transmis Curții Constituționale sesizarea privind controlul constituționalității prevederilor art. 7 alin. (5) propoziția a doua din Legea nr. 294/2007 privind partidele politice.

27. Prin decizia Curții Constituționale nr. 77 din 08 mai 2026 s-a declarat inadmisibilă sesizarea privind excepția de neconstituționalitate a articolului 7 alin. (5) teza a doua din Legea nr. 294 din 21 decembrie 2007 privind partidele politice, ridicată de Adrian Dulgher.

28. Curtea de Apel Nord prin decizia din data de 11 mai 2026 a respins apelul declarat de Adrian Dulgher împotriva hotărârii judecătoriei Orhei, sediul Central din 27 aprilie 2026.

29. Instanța de apel, reținând prevederile art. 63 alin. (1) și (2) din Codul electoral și art. 7 alin. (5) din Legea nr.294 privind partidele politice, raportate la

circumstanțele cauzei a concluzionat că acțiunea formulată de către Adrian Dulgher este neîntemeiată.

30. În acest sens instanța de apel a constatat că potrivit informației IP „Agenției Servicii Publice” nr. 01/2875 din 02 aprilie 2026 și în conformitate cu datele din Decizia privind înregistrarea modificării datelor din Registrul de stat al unităților de drept din 22 ianuarie 2026, Adrian Dulgher a fost identificat ca membru al Consiliului Politic Național și al Biroului Permanent Central al Partidului Politic Coaliția pentru Unitate și Bunăstare până la 06 iulie 2029, deși potrivit prevederilor legale, data limită de pierdere a calității de membru de partid a fost cel târziu până la data de 08 martie 2026.

31. Curtea de Apel Nord a subliniat că odată ce la 05 aprilie 2026 Adrian Dulgher a depus și a semnat declarația pe proprie răspundere, declarând că nu este membru de partid politic începând cu 70 de zile înainte de data alegerilor, adică cel târziu din 8 martie 2026, era de obligația acestuia să întreprindă acțiunile necesare și să verifice dacă nu mai deținea calitatea de membru a unui partid politic cu cel puțin 70 de zile înainte de ziua alegerilor, cu prezentarea probelor în acest sens.

32. Totodată, instanța de apel a considerat neîntemeiat argumentul apelantului precum că calitatea de membru al Partidului Politic Coaliția pentru Unitate și Bunăstare a încetat la data depunerii cererii de renunțare, 23 ianuarie 2026. Or, potrivit legislației încetarea calității de membru de partid și încetarea deținerii funcției de conducere, nu se produce prin simpla depunere a cererii de excludere, ci doar prin finalizarea procedurii interne de excludere din partid și prin validarea acestei modificări în Registrul Agenției Servicii Publice, etapă care conferă certitudine juridică asupra statutului persoanei, deoarece accesul la alegeri presupune o situație juridică clară, verificabilă și opozabilă terților.

33. Cu privire la argumentele apelantului care pretinde că instanța de fond greșit a constatat în acțiunile sale lipsa unei conduite diligente din motiv că autoritățile publice pârâte l-au sancționat pentru omisiunile unor terți asupra cărora acesta nu are un control efectiv, Curtea de Apel Nord a reținut că, în cazul renunțării la calitatea de membru al unui partid politic art. 7 alin. (4) al Legii nr. 294 stabilește atât posibilitatea depunerii cererii scrise la partidul politic, cât și la IP „Agenția Servicii Publice”.

34. Totodată, în cazul depunerii cererii de renunțare la partidul politic, partidul are obligația de a modifica lista numerică și nominală a membrilor partidului politic și de a o notifica IP „Agenția Servicii Publice” în termen de 15 zile de la data adoptării hotărârii respective, iar IP „Agenția Servicii Publice” are obligația de a efectua înregistrarea modificărilor și completărilor respective de regulă într-un termen de 15 zile de la data depunerii documentelor.

35. În aceste circumstanțe instanța de apel, a evidențiat că pentru a finaliza procedura de pierdere a calității de membru al organului de conducere și/au de membru al partidului politic, Adrian Dulgher urma să aibă posibilitatea deplină să notifice IP „Agenția Servicii Publice” despre cererea sa de retragere din funcția de vicepreședinte al Partidului CUB și renunțul la calitatea de membru al partidului și doar după înregistrarea modificărilor acesta pierdea calitatea de membru de partid. Astfel, în lipsa acestei validări oficiale, depunerea cererii de a renunța la calitatea

de membru de partid și la funcția de vicepreședinte, rămâne a fi un act unilateral, lipsit de efecte juridice față de autoritățile electorale.

36. Deci, respectarea termenului de 70 de zile este una strictă și previzibilă și doar din data radierii înscrierii în Registrul Agenției Servicii Publice poate fi reținută ca punct de reper pentru constatarea neafilierii politice la careva partide.

37. Totodată, instanța de apel a respins argumentul invocat de Adrian Dulgher precum că, prin hotărârile contestate i se încalcă un drept fundamental – dreptul de a fi ales, or, în conformitate cu articolul 38 alin. (3) din Constituție, dreptul de a fi ales este garantat cetățenilor Republicii Moldova cu drept de vot, în condițiile legii.

38. În această ordine de idei, instanța de apel a specificat că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că dreptul de a candida la alegeri poate fi supus unor cerințe mai stricte decât dreptul de vot. Așadar, dacă în cazul dreptului de a candida pot fi stabilite cerințe mai stricte decât în cazul dreptului de vot, atunci standardele care trebuie aplicate pentru a stabili conformitatea cu articolul 3 din Protocolul nr. 1, *per a contrario*, trebuie considerate mai puțin stricte. În consecință, abordarea adoptată de Curtea Europeană cu privire la dispozițiile legale care privează o persoană sau un grup de persoane de dreptul de vot se concentrează, în esență, pe două criterii: pe de o parte, absența arbitrarului sau lipsa de proporționalitate și, pe de altă parte, dacă restricția a prejudiciat libera exprimare a opiniei oamenilor.

39. Curtea Europeană de fiecare dată reafirmă marja largă de apreciere de care se bucură statele contractante. În plus, evidențiază necesitatea de a evalua orice legislație electorală în lumina evoluțiilor politice din țara respectivă, ceea ce implică faptul că caracteristicile inacceptabile într-un sistem pot fi justificate în alt sistem (a se vedea *Ādamsons v. Letonia* din 24 iunie 2008, § 111 și jurisprudența citată acolo).

40. În aceste circumstanțe Curtea de Apel Nord a reținut ca fiind întemeiată concluzia organului electoral precum că, la caz, nu au fost întrunite condițiile de înregistrare a concurentului electoral Adrian Dulgher și în temeiul art. 68 alin. (11), lit. d) din Codul electoral a refuzat înregistrarea, or, s-a stabilit cu certitudine că după data de 08 martie 2026 era membru al Partidului Politic Coaliția pentru Unitate și Bunăstare.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

41. La 14 mai 2026 Adrian Dulgher a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu emiterea unei noi hotărâri privind casarea hotărârii instanței de fond, anularea actelor contestate cu obligarea Consiliului electoral al circumscripției electorale mun. Orhei nr.25/1 la înregistrarea lui Adrian Dulgher în calitate de candidat independent la funcția de primar al municipiului Orhei, la alegerile locale noi din 17 mai 2026.

42. În motivarea recursului, Adrian Dulgher a reiterat circumstanțele de fapt și de drept indicate în acțiune, totodată menționând că decizia instanței de apel este ilegală, arbitrară și rezultă din interpretarea eronată a normelor materiale incidente,

precum și din aplicarea formalistă a prevederilor legale într-o manieră incompatibilă cu principiile securității juridice, proporționalității și garantării dreptului de a fi ales.

43. În opinia recurentului instanța de apel a validat o ingerință gravă în exercitarea dreptului de a fi ales al acestuia, fără a analiza în mod real dacă pretinsa neîndeplinire a condiției privind lipsa apartenenței politice îi este efectiv imputabilă acestuia și fără a verifica dacă restrângerea dreptului fundamental este una necesară și proporțională într-o societate democratică.

44. Adrian Dulgher a menționat că instanța de apel, deși, a recunoscut expres existența celor două modalități alternative prevăzute de lege, a ignorat faptul că acesta a uzat anume de una dintre modalități și anume depunerea cererii la partidul politic. Or, din moment ce legea consacră posibilitatea depunerii cererii fie la partid, fie la IP „Agenția Servicii Publice”, alegerea uneia dintre aceste opțiuni nu poate fi transformată ulterior într-un motiv de sancționare a persoanei. Deci, interpretarea instanței de apel echivalează, în realitate, cu introducerea unei condiții suplimentare pe care legea nu o prevede expres, și anume obligarea persoanei de a se asigura ulterior că partidul politic își execută obligațiile administrative față de IP „Agenția Servicii Publice”.

45. Recurentul a susținut că din prevederile Legii 294/2007 rezultă că obligația de operare a modificărilor și de notificare a IP „Agenției Servicii Publice” aparține exclusiv partidului politic, prin organele sale competente, deci acesta în calitate de persoană fizică, nu avea competența juridică de a modifica lista nominală a membrilor organelor de conducere ale partidului și nici posibilitatea procedurală de a opera modificări în registrele gestionate de IP „Agenția Servicii Publice”.

46. Instanța de apel deși a recunoscut implicit că eventualele întârzieri au fost generate de conduita partidului politic și/sau a IP „Agenției Servicii Publice” a concis că efectele negative ale acestei inacțiuni trebuie suportate de recurent. O asemenea abordare contravine principiului fundamental al răspunderii personale și conduce la o ingerință arbitrară în dreptul de a fi ales. Recurentul nu poate fi lipsit de exercițiul unui drept constituțional pentru neexecutarea unor obligații care reveneau exclusiv unui terț și asupra cărora acesta nu avea control efectiv. Din momentul depunerii cererii de retragere la 23 ianuarie 2026, recurentul a manifestat în mod clar și neechivoc voința de încetare a raporturilor sale cu partidul politic, iar toate formalitățile ulterioare depindeau exclusiv de conduita partidului și a autorităților competente.

47. Recurentul a mai indicat că, instanța de apel nu a analizat caracterul proporțional al ingerinței produse asupra dreptului garantat de art. 38 din Constituția Republicii Moldova și de art. 3 Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Simplul formalism administrativ legat de operarea unor modificări în registrele IP „Agenției Servicii Publice” nu poate prevala asupra substanței dreptului electoral pasiv, în condițiile în care recurentul și-a exprimat în mod clar și neechivoc retragerea din partidul politic în termenul prevăzut de lege.

48. Adrian Dulgher a susținut că decizia recurată este rezultatul unei interpretări excesiv formaliste și restrictive a normelor legale, care goleşte de conținut dreptul de a fi ales și transformă o formalitate administrativă ulterioară

într-o condiție absolută, imposibil de controlat de către persoana interesată. O asemenea abordare este incompatibilă atât cu finalitatea normelor electorale, cât și cu standardele unui control jurisdicțional efectiv într-un stat de drept.

49. Prin urmare, concluziile instanței de apel sunt bazate pe aplicarea eronată a normelor de drept material și pe o apreciere incompatibilă cu principiile constituționale și convenționale incidente, fapt ce justifică admiterea recursului și casarea integrală a deciziei contestate.

POZIȚIA INTIMATULUI

50. La 14 mai 2026 Comisia Electorală Centrală a depus referință, prin care a solicitat declararea recursului inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece recurentul se limitează la o simplă citare a textelor din lege și nu conține critici argumentate în fapt și în drept ale deciziei Curții de Apel Nord și nu indică greșeli care să fie imputate instanței de judecată.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

51. Art. 191 alin. (5), lit. b) din Codul administrativ:

„(5) Curtea Supremă de Justiție soluționează:

lit. b) cererile de recurs împotriva hotărârilor, a deciziilor și a încheierilor curților de apel.”

52. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ:

„(1) Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

53. Art. 245 Codul administrativ:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, *dacă legea nu stabilește un alt termen.*”

54. Art. 98 alin. (1), pct. 4 din Codul electoral:

„(1) În ordinea procedurii contenciosului administrativ, instanțele de judecată competente examinează acțiunile în domeniul electoral după cum urmează:

Pct. 4 Curtea Supremă de Justiție soluționează cererile de recurs împotriva actelor judecătorești ale curților de apel adoptate în cadrul litigiilor electorale..”

55. Art. 100 alin. (1) din Codul electoral:

„(1) În perioada electorală, autoritățile competente examinează contestațiile în termen de 3 zile de la depunere, dar nu mai târziu de ziua alegerilor. La examinarea litigiilor electorale, instanțele judecătorești aplică același termen, inclusiv în cadrul procedurilor de exercitare a căilor de atac.”

56. Art. 193 alin. (3) din Codul administrativ:

„(3) Curtea Supremă de Justiție examinează acțiunile în contencios administrativ și cererile de recurs în complete din 3 judecători.”

57. Art. 245¹ din Codul administrativ:

„Recursul este admis dacă:

- a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;
- b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;
- c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;
- d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;
- e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;
- f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Temeiurile menționate la alin. (1) lit. c) și d) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.

Aprecierea probelor dată de prima instanță și instanța de apel este obligatorie pentru instanța de recurs, cu excepția cazului în care se invocă temeiul de la alin.(1) lit.d) sau a cazului în care Curtea Supremă de Justiție examinează cauza după trimitere la rejudecare. La examinarea recursului într-o cauză care a fost trimisă anterior la rejudecare pot fi prezentate probe noi dacă acestea au fost restituite nejustificat sau nu au fost reclamate de către instanța de judecată contrar prezentului cod.”

58.Art. 246 alin. (1) și (2) lit. h) din Codul administrativ:

„Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă. Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Recursul se declară inadmisibil în special când: recursul este vădit neîntemeiat.”

ASPECTE DE PROCEDURĂ

59. Referitor la termenul de depunere a recursului, completul de judecată constată că decizia motivată a fost comunicată recurentului, prin intermediul poștei electronice, la 11 mai 2026, ora 17:53. Recursul a fost depus la 14 mai 2026, ora 10:52, prin urmare cu respectarea termenului legal prevăzut de art. 245 din Codul administrativ, coroborat cu art. 100 alin. (1) din Codul electoral.

MOTIVAREA INSTANȚEI

60. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea sau inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească, în condițiile Codului administrativ, exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil, bazat pe temeiuri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

61. În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopat al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca

primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

62. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

63. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recursul depus de Adrian Dulgher, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de Curtea de Apel Nord și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

64. Adrian Dulgher, în susținerea recursului a indicat temeiul de admisibilitate prevăzut la art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul administrativ.

65. Referitor temeiul menționat, completul de judecată relevă că noțiunea de „hotărâre arbitrară” este definită prin raportare la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și la explicațiile din nota informativă a Legii nr.246/2023. O hotărâre este considerată arbitrară atunci când nu are nicio bază juridică în dreptul intern, nu stabilește legătura între faptele cauzei, legea aplicabilă și soluția adoptată sau este rezultatul unei erori de fapt ori de drept pe care nicio instanță rezonabilă nu ar comite-o. De asemenea, intră în această categorie hotărârile pronunțate cu bună știință contrar legii, în special în cazul normelor imperative care nu oferă judecătorului marjă de apreciere. Arbitrarietatea presupune o încălcare evidentă și gravă a legalității, iar nu o simplă eroare de judecată. În astfel de cazuri, hotărârea reprezintă o denegare a justiției și afectează fundamental echitatea procedurii.

66. Pe de altă parte, sintagma „bazată pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor” presupune că hotărârea se sprijină pe o evaluare eronată și evident nejustificată a probatoriului, iar această evaluare a fost decisivă pentru soluția adoptată. Nu orice greșeală în aprecierea probelor atrage admiterea recursului, ci doar acea eroare care este evidentă pentru un profesionist și nu poate fi explicată rațional. Pentru ca recursul să fie admis în temeiul art. 245¹ alin. (1) lit. d) din Codul administrativ, este necesar ca partea care atacă hotărârea să demonstreze în mod clar existența unei asemenea erori și caracterul ei determinant asupra soluției.

67. În lipsa unor argumente din care să rezulte că hotărârea contestată a fost pronunțată cu încălcarea unei norme imperative sau că soluția se bazează în mod determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor, recursul nu poate fi admis.

68. Așadar, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că, recursul depus de Adrian Dulgher conține obiecții de fapt și de drept, care au fost analizate minuțios de către Curtea de Apel Nord, fiind apreciate în mod corespunzător.

69. Criticile recurenței, astfel cum sunt formulate, nu se circumscriu niciunui dintre temeiurile de admisibilitate ale recursului prevăzute de art. 245¹ din Codul administrativ și, prin urmare, nu sunt apte să influențeze admisibilitatea acestuia.

70. În acest sens recursul depus de către Adrian Dulgher nu susține filtrul admisibilității.

71. Pe latura procesuală a recursului, completul mai reține că argumentarea recursului se rezumă în esență la reluarea tezelor de fond, fără o individualizare clară a motivelor de admisibilitate prevăzute limitativ de art. 245¹ din Codul administrativ. Chiar și trecând peste această deficiență și analizând pe fond, criticile se dovedesc nefondate pentru rațiunile expuse.

72. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

73. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

74. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

75. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Nord și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicării eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Nord, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unui asemenea pretins argument, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

76. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție subliniază că admisibilitatea recursului trebuie analizată în contextul rolului și funcției legale atribuite instanței judecătorești supreme, care constau, în principal, în asigurarea aplicării și interpretării unitare a legii în soluționarea cauzelor de contencios administrativ. În acest sens, orice cerere de recurs trebuie să fie motivată în concordanță cu aceste principii fundamentale, pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes.

77. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (a se vedea hotărârile CtEDO Golder c. Regatul Unit, 1975, §38; Stanev c. Bulgariei [MC], 2012, §230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (a se vedea hotărârea

CtEDO Luordo c. Italiei, 2003, §85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (a se vedea hotărârea CtEDO Levages Prestations Services c. Franței, 1996, §45). Curtea de la Strasbourg a mai reiterat că modul de aplicare a art. 6 din CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de specificul acestor proceduri, urmând a se ține cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea hotărârea CtEDO Botten c. Norvegiei, 1996, §39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea hotărârea CtEDO Helmers c. Suediei, 1991, §31, 36).

78. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de Adrian Dulgher.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Stela Procopciuc

Judecători

Oxana Parfeni

Diana Stănilă